

Vidinės ramybės ir savęs supratimo, bei tikro žmogiško ir krikščioniško gyvenimo paslaptis paprasta: reikia atrasti, pajusti savo gyvenimą ir vietą. Taip, kaip viską matome gamtoje... Ne tą, kurį primeta kiti, ne tą, kuris "priimtas" visuomenėje, o savo! Tikrąjį, jaučiamą ir norimą. Tą, kurioje lengvai kvėpuojame, aiškiai mąstome, laisvai gyvename.

Tai mūsų prigimtinis poreikis ir gyvenimo (tikro) vieta. Ne lėtas ir ne greitas, o – savas, pagal save. Tai gyvenimas, kai turite pakankamai energijos. Kai viską spėjame ir vyksta viskas taip, kaip turi būti. Ir ilsimės, ir mąstome, ir jaučiame. Kai nėra pojūčio, kad kažko nepadarome ar ne taip padarome... Ir kai nėra pojūčio, kad lekiame, kažką praleidžiame... Priimti! Tiesiog turime priimti save!

Prisiminkime, kaip jaučiamės, kai kažką savaip darome, kai niekas neskubina, nevertina, nepriekaištauja... Kai savu būdu gyvename, kažką darydami ar nedarydami, ramiai ir su noru... Tai ir yra mūsų tikras gyvenimas.

Mes gyvename pasaulyje, kur mus nuolat bandoma skubinti: skubios naujienos, greiti atsakymai, trumpi terminai, nauji iššūkiai ir išbandymai... Ir mes įsitraukiame į tą šurmulį, ne savo gyvenimą... Liūdna, bet dažnas taip ir gyvename!!! Pradedame bėgti, esame pilni irzlumo, netikrumo, nepasitikėjimo ir įtamos. Taip mes ir prarandame save ir savo vietą savo (arba ne savo) gyvenime ir aplinkoje...

Gal būt jau laikas sustoti ir paieškoti savęs? Ramiai, be smerkimo įvertinti save ir drąsiai sau pasakyti, kad reikėtų sugrįžti link savęs ir pas save...

Savęs ar savo vietos čia ir dabar atradimo ir paieškų paslaptis ne sunkiose praktikose, ne ilgose pastangose, o paprastame atvirume sau ir savęs pajautime. Savu būdu, kuris skirsis nuo kitų būdo. Bet, visada tai bus sava...

**"Tiesos Dvasia toliau liudys apie mane, –
sako Viešpats. –
Ir jūs liudysite."**

Jn 15, 26b. 27a

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Jer 20, 10–13; Ps 68, 8–10. 14. 17. 33–35; Rom 5, 12–17

Psalms atliepas

Dieve, būk maloningas, manęs išklausyki.

Evangelija pagal Matą (10, 26–33)

Anuo metu Jėzus kalbėjo savo apaštalams: „Nebijokite žmonių. Juk nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. Ką jums kalbu tamsoje, sakykite vidur dienos, ir ką šnibždu į ausį, garsiai skelbkite nuo stogų. Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną pragare. Argi ne du žvirbliai parduodami už skatiką? Ir vis dėlto nė vienas iš jų nekrinta žemėn be jūsų Tėvo valios. O jūsų net visi galvos plaukai suskaityti. Tad nebijokite! Jūs vertesni už daugybę žvirblių.

Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje. O kas išsigins manęs žmonių akivaizdoje, ir aš jį išsiginsiu savo dangiškojo Tėvo akivaizdoje“.

Evangelijos komentaras:

Koks laimingas yra tikintis žmogus! Dar labiau – koks palaimintas tas, kuris u pasitikėjimu eina per gyvenimą. Šiandien Evangelijos žodžiais Jėzus prabyla į mus, kviesdamas nebijoti žmonių, pasitikėti Dievu ir turėti drąsos su Juo gyventi. Gal kartais darydami negerus darbus, skriausdami, išnaudodami kitą žmogų, apkalbėdami ar net šmeiždami kitą, žmonės ir jaučiasi galingi ir teisūs, bet... turbūt neilgam. Žvelgiant į skaudžius įvykius pasaulyje ir mūsų aplinkoje gali atrodyti, kad blogis triumfuoja. Tokiame žvilgsnyje ir privalome išgirsti: „Nebijokite žmonių...“, „nebijokite tų, kurie žudo kūną, o negali užmušti sielos.“ Joks tironas ar kankintojas, joks neteisingas viršininkas ar darbdavys neturi mūsų išmušti iš gražaus gyvenimo vėžių, nes, juk esame su Tėvu. Ir tik Jis taria paskutinį žodį. Nors matome, kad kartais laimi ne tiesa, o pažintys, pinigai, ir mažesnis, silpnesnis laikomas nieku, jam užkraunamos nepelnytos baudmės, kartais net gyvenimas sugriaunamas... tačiau nepamirškime – kartu su visais yra ir Dievas! Tad ir Jis yra skriaudžiamas... Ir vis tiek – Jo paskutinis žodis!

Ir vargas mums, jei save laikome krikščionimis, bet, apimti pavydo, šmeižiame tą, kuriam geriau sekasi. Vargas mums, jei džiaugiamės kito nelaimė ar nesėkme, apkalbomis dar labiau apkartindami jam gyvenimą. Ar ne laikas nustoti vieniems kitus teisti ir vertinti, lyg tam turėtume teisę? Juk nelauktai greitai kiekvienam teks priiimti ir atsakomybę už save! Mes turime vienintelę teisę – gyventi kartu su žmonėmis ir su Dievu, ir laiminti vieni kitus! Dievas, pagal savo patirtį, kviečia ir mus neturėti nieko bendro su blogiu. Negadinti gyvenimo, kuris yra gauta dovana. O Juk gyvename tokiais pažangiais laikais, valdome įvairias gyventi padedančias technologijas, bet, prarandame žvilgsnį... Nepastebime žmogaus ir pačio Dievo, kaip dovanos. Tai atspindi realybė – kai pasaulyje šitaip išvystyta gamyba, paradoksas – vis daugiau yra badaujančių. Ar todėl, kad trūksta duonos? Ne! Nebemokame dalintis, trūksta atjautos ir žvilgsnio į žmogų. Gal ir su Dievu nedraugaujame?..

Jėzus primena: „Kas išpažins mane žmonių akivaizdoje, ir aš jį išpažinsiu dangiškojo Tėvo akivaizdoje.“ Kad ir kokiame pasaulyje gyventume, esame kviečiami būti gėrio ir gerumo augintojai ir dalintojai savo aplinkoje. Turėkime drąsos ir ryžto nesvarstyti, ką pagalvos kiti, kai mes pasilenksime prie kito žmogaus ar užstosime „nevykėlį“, apginsime apkaltinamą. Negalvokime, kas mūsų laukia, jei nebūsime tokie kaip visi, o turėsime savo – krikščionio žmogaus – poziciją. Kas kitas, jei ne mes, savo elgesiu turi parodyti netikinčiam kelią pas Dievą? Čia gal prisimename, atrandame tokius žmones, kurių gyvenimas buvo paremtas pasitikėjimu kitais ir Dievu; kurie gal buvo kitokie, savo šviesa ir kvapu gyvenantys... Turbūt slapčia pasvajojame, – ir aš taip norėčiau...

Švenčiant Vilkaviškio vyskupijos 100 metų gyvavimo jubiliejų

1947 m. mirus vysk. Antanui Karosui, vyskupiją pradėjo valdyti kapitulinis vikaras kan. Vincentas Vizgirda. 1949 m. sovietinė valdžia jį areštavo ir perėmė kurijos archyvą. Nuo tada Vilkaviškio vyskupija neturėjo atskiro ganytojo. Ją administravo Kauno arkivyskupijos vyskupai ar valdytojai, tačiau kancleris, tribunolas, kunigų taryba išliko atskiri.

1949–1965 m. Vilkaviškio vyskupiją iš Kauno valdęs kan. Juozapas Stankevičius padalino ją į šešis dekanatus: Aleksoto, Alytaus, Lazdijų, Marijampolės (tuomet vadintos Kapsuku), Šakių ir Vilkaviškio. 1965–1979 m. Kauno arkivyskupijos ir Vilkaviškio vyskupijos apaštaliniai administratoriumi buvo vysk. Juozapas Matulaitis-Labukas. Vėliau tokiu pat titulu vyskupiją valdė vysk. Liudvikas Povilonis MIC (1979–1988 m., nuo 1984 m. arkivyskupas) ir vysk. Juozas Preikšas (1988–1989 m.), kilęs iš Griškabūdžio parapijos.

Žymų vaidmenį kovoje su prievartinu ateizmu suvaidino 1972 m. pogrindyje pradėta leisti „Lietuvos Katalikų Bažnyčios Kronika“, kurios pagrindinis redaktorius buvo iš Vilkaviškio vyskupijos kilęs ir joje dirbęs kun. Sigitas Tamkevičius SJ (dabar Kauno arkivyskupas emeritas). 1989 m. Vilkaviškio vyskupija vėl tapo pilnai savarankiška. Jos apaštaliniai administratoriumi paskirtas naujai konsekruotas vyskupas Juozas Žemaitis MIC, 1991 m. pop. Jono Pauliaus II paskirtas Vilkaviškio vyskupijos ordinaru. 1991 m. gruodžio 19 d. popiežiui Jonui Pauliui II reorganizavus Lietuvos bažnytinę provinciją į Vilniaus ir Kauno bažnytines provincijas, Vilkaviškio vyskupija buvo priskirta Kauno metropolijai.

Lietuvai atgavus nepriklausomybę, Vilkaviškio vyskupijoje, kaip ir visoje Katalikų Bažnyčioje Lietuvoje, suintensyvėjo pastoracinė ir karitatyvinė veikla, atkurtos prieš karą veikusios ir įkurtos naujos katalikiškos organizacijos, įvestas tikybos dėstymas mokyklose. 1993 m. Marijampolėje surengtas vyskupijos III Eucharistinis kongresas. Atstatyta apie 10 bažnyčių, tarp jų – Vilkaviškio katedra. 1994 metais buvo atkurta kapitula ir paskirti pirmieji kanauninkai. 1998 metais Vilkaviškyje buvo baigta atstatyti ir pakonsekruota katedra, kuri karo metais buvo apgriauta, o pokaryje sovietų valdžio iniciatyva visiškai sunaikinta. Trumpai (1999–2005) vyskupijoje veikė atkurta Palaimintojo Jurgio Matulaičio kunigų seminarija, buvusi tuo pačiu metu ir Vytauto Didžiojo universiteto dalimi.

Vyskupui Juozui Žemaičiui MIC sulaukus 75 metų amžiaus ir tapus emeritu, 2002 m. Vilkaviškio vyskupu popiežius Jonas Paulius II paskyrė Rimantą Norvilą, kuris prieš tai atliko kunigišką ir vyskupišką tarnystę Kaune.

Vilkaviškio vyskupija gali didžiuotis iš jos kilusiu palaimintuoju arkivyskupu Jurgiu Matulaičiu ir popiežiaus Jono Pauliaus 2000 metais paskelbtu gražiu tikėjimo liudytojų būriu.

Vilkaviškio vyskupijoje subrendo gana daug kunigiškų bei vienuoliškų pašaukimų, tarp kurių galima paminėtų visą būrį vyskupų.

MALDA ŠVENČIANT VILKAVIŠKIO VYSKUPIJOS 100-METĮ

Dieve, Amžių Valdove, visų malonių Šaltini, nuolankiai meldžiamės už visą mūsų vyskupijos šeimą: palaimink mūsų vyskupą, visus dvasininkus, pašvęstusius ir pasauliečius, kad šventai darbuotumės Bažnyčioje ir pasaulyje.

Ugdyk mūsų parapijų bendruomenes, kad garbinimu, mokymu ir tarnavimu liudytume Tavo Sūnų Jėzų Kristų. Pripildyk visus tikinčiuosius – jaunus ir pagyvenusius, šeimas ir vienišus žmones – Šventąja Dvasia. Kiekvienas teatpažins dovanojamą pašaukimo kelią ir nuosirdžiai leisis juo vedamas. Švč. Mergelei Marijai ir šv.

Antanui Paduviečiui užtariant, visi Tavyje tesurasime tikėjimą, viltį ir meilę. Vyskupijos jubiliejaus metai teikvėpia mus dėkingai remtis praeitimi, entuziastingai gyventi dabartyje ir viltingai žvelgti į ateitį. Prašome per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Birželio mėnesio pamaldos, skirtos Švč. Jėzaus Širdies garbei

Birželio mėnuo yra skiriamas Švč. Jėzaus Širdies garbei, džiaugiantis ir dėkojant Jėzui, už dievišką, mylinčią Jo Širdį mums, žmonėms.

Birželinės pamaldos su Švč. Sakramento adoracija, Šlienavos bažnyčioje, vyksta darbo dienomis – 18 val., po Eucharistijos šventimo; o sekmadieniais – po 9 ir 13 val. Eucharistiją.

Sutvirtinimo sakramentas Šlienavos bažnyčioje

Birželio 26 dieną, ateinantį penktadienį, 18 val., Šlienavos bažnyčioje, švėsime Eucharistiją, kurios metu vyks ir Sutvirtinimo sakramento šventimas. Eucharistijos ir Sutvirtinimo šventimui vadovaus mūsų vyskupas Rimantas Norvila.

Mūsų parapijos krašto sutvirtinamieji švęs savo Krikšto sąmoningą pakartojimą ir savo krikščioniško tikėjimo bei gyvenimo patvirtinimą.

Susirinkime bendram krikščioniško tikėjimo sutvirtinimo šventimui!

Palaimintojo arkivyskupo JURGIO MATULAIČIO MIC paskelbimo palaimintuoju minėjimas MARIJAMPOLĖS ŠVENTOJO ARKANGELO MYKOLO BAZILIKOJE 2026 m. liepos 4-12 d. LIETUVOS BAŽNYTINĖS PROVINCIJOS 100-METIS „PRADĖKIME NAUJĄ GYVENIMĄ“

PROGRAMA:

Liepos 7 d., antradienis. Aleksoto ir Prienų dekanatų diena

MALDOS UŽ BENDRUOMENES BAŽNYČIOJE DIENA

Meldžiamės už tikinčiųjų draugijų, taip pat maldos grupių, bendruomenių ir judėjimų narius

11.00 val. Katechezė Bazilikoje

11.30 val. Šv. Rožinio malda Bazilikos pal. Jurgio Matulaičio koplyčioje

12.00 val. Šv. Mišios Bazilikoje

Agapė Marijonų vienuolyno sode

14.00 val. Užtarimo malda Bazilikos pal. Jurgio Matulaičio koplyčioje

15.00 val. Malda pal. Jurgio Matulaičio tėviškėje Lūginėje

Liepos 12 d., sekmadienis

MALDOS UŽ LIETUVOS BAŽNYTINĘ PROVINCIJĄ SEKMADIENIS

Meldžiame, kad mūsų vyskupijos, parapijos, bendruomenės ir šeimos būtų tikėjimo, vilties ir meilės ženklų pasauliui

11.00 val. Katechezė Bazilikoje

11.30 val. Šv. Rožinio malda Bazilikos pal. Jurgio Matulaičio koplyčioje

12.00 val. Šv. Mišios ir Eucharistinė procesija

Agapė Marijonų vienuolyno sode

15.00 val. Malda pal. Jurgio Matulaičio tėviškėje Lūginėje

- Vakaro šv. Mišios Bazilikoje - 18.00 val. (išskyrus šeštadienį, liepos 11 d.)
- Pal. Jurgio tėviškėje Lūginės kaime maldininkai laukiami nuo 10.00 iki 18.00 val.
- Palaimintojo Jurgio Matulaičio muziejus lankytojų laukia nuo 9.00 iki 16.00 val.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.